



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**

Рев 3382/2018  
24.06.2020. године  
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступају пуномоћници Божидар Иванишевић и Анета Миловановић, адвокати из ..., против туженог ББ из ..., кога заступају пуномоћници Здравко Петровић и Милојица Цвијовић, адвокати из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 820/17 од 22.12.2017. године, исправљене решењем истог суда Гж 820/17 од 06.03.2017. године, у седници одржаној 24.06.2020. године, донео је

**Р Е Ш Е Њ Е**

**ОДБАЦУЈУ СЕ** као недозвољене ревизије тужиље и туженог, изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 820/17 од 22.12.2017. године, исправљене решењем истог суда Гж 820/17 од 06.03.2017. године.

**О б р а з л о ж е њ е**

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 1012/13 од 01.12.2016. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиљи плати на име накнаде штете по члану 155. ЗОО (обична штета) и (измакла добит), износ од 58.800 евра са каматом по Закону о облигационим односима од 23.11.1994. године (члан 402 ЗОО) до исплате, све у динарској противвредности по продајном курсу НБС за ову врсту валуте. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 2.632.800 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 820/17 од 22.12.2017. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 820/17 од 06.03.2017. године, укинута је првостепена пресуда и пресуђено, тако што је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи исплати износ од 36.392,36 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме Народна банка Србије откупљује страну валуту на дан исплате, са каматом према члану 4. Закона о затезној камати почев од 01.12.2016. године до исплате, а одбијен тужбени захтев тужиље, преко досуђеног износа до траженог износа од 58.800 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме банка откупљује ефективну страну валуту и захтев за исплату камате на досуђени износ за период од 23.11.1994. године до 01.12.2016. године и на разлику преко досуђеног до траженог износа за период од 23.11.1994. године па до исплате, као неоснован. Тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 2.246.000 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, странке су благовремено изјавиле ревизије и то тужилца због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизија применом члана 401. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 .... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизије парничних странака нису дозвољене. У том смислу, чињеница да је другостепени суд укинуо првостепену пресуду и одлучио о тужбеном захтеву, није од утицаја за оцену дозвољености изјављених ревизија, јер се члан 403. став 2. тачка 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14) у овом случају не може применити.

Према члану 506. став 1. (прелазне и завршне одредбе) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09). Међутим, према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона. Наведени Закон о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14) регулише одлучивање о ревизији против правноснажних одлука донетих у другом степену после 31.05.2014. године, када је овај закон ступио на снагу, само у погледу вредносног цензуса за дозвољеност ревизије, па како је у овом случају, правноснажна другостепена пресуда донета 22.12.2017. године, после ступања на снагу наведених новела ЗПП, то се дозвољеност ревизије у погледу вредносног цензуса цени према наведеној одредби новела из члана 23. став 3. тог закона, независно од времена покретања парничног поступка.

Тужба у овој парници поднета је 16.09.1996. године, са тужбеним захтевом за утврђење ништавости два уговора о поклону непокретности, с тим што је у току поступка поднеском од 02.02.1998. године тужба преиначена, истицањем и тужбеног захтева за новчано потраживање на име накнаде штете. О тужбеном захтеву за утврђење ништавости уговора о поклону непокретности, правноснажно је одлучено тако што је првостепеном пресудом, која је потврђена у том делу пресудом Окружног суда у Крагујевцу Гж 432/05 од 18.08.2005. године, усвојен тужбени захтев и утврђена ништавост оба уговора о поклону непокретности, а затим је пресудом Врховног суда Србије Рев 3046/05 од 15.03.2006. године, одбијена као неоснована ревизија туженог изјављена против правноснажне другостепене пресуде. У даљем току поступка, тужбени захтев у погледу новчаног потраживања коначно је преиначен поднеском од 20.05.2016. године, тако што је тражена накнада штете (обична штета и измакла добит) у износу од 58.800 евра са каматом по Закону о облигационим односима од 23.11.1994. године (члан 402. ЗОО) до исплате, све у динарској противвредности по продајном курсу НБС за ову врсту валуте.

Одредбом члана 29. ЗПП, прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ради се о имовинско-правном спору, у коме вредност предмета спора побијаног дела по ревизији тужиље износи 22.407,64 евра у динарској противвредности, а по ревизији туженог 36.392,36 евра у динарској противвредности. Како појединачно наведени износи не прелазе цензус за изјављивање ревизије од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (20.05.2016. године), по члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизије парничних странака нису дозвољене.

На основу члана 404. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија  
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић